

det Mindste saalænge jeg ikke har hørt Andet, end hvad jeg nu har hørt — at de nugældende Bestemmelser om Førgørgelseskommunen bør vedblive, som de ere. Jeg har endnu ikke hørt Noget, hvorefter jeg kan erkjende, at det, der er fremsat i Udkastet, har noget Fortrin fremfor det Bestaaende, og naar dette ikke kan paavises, saa anser jeg det for at være forsigtigt og rigtigst i saa Henseende at blive ved, hvad vi have. Kunde det imidlertid lykkes at udvide Kommunerne, saa vilde jo en hel Del af de Foranstaltninger, som Lovforslaget har til Hensigt med Hensyn til Fattigbyrdens Udjevning, ogsaa for en stor Del falde bort, og jeg skal ikke negte, at jeg har Æro til, at det kan lykkes, navnlig for Landets Bedkommende. Hvorledes det derimod skulde kunne gaa med Kjøbstæderne, som ikke have nogen Kommunalbestyrelse, sælles med Landet, fornaar jeg ikke at indse. Kjøbstæderne ville vel neppe være tjente med at komme ind i et Fællesskab, hvor de ingen Naa-dighed have over Udgifterne eller med Hensyn til Vedtagelsen af, hvad der skal bevilges, og Landet vil naturligvis lige saa lidt for sit Bedkommende give sig i Kjøbstædernes Bold. Her ser jeg altsaa ingen Udvei. Den eneste praktiske Udvei for at forebygge Meget af det, som nu befrygtes, er at udvide Sognekommunerne.

Strup: Der som jeg turde hønne om Stemningen her i Salen efter Møtallet af de Udtalelser, som have fundet Sted om et af Hovedspørgsmaalene, nemlig om hvorvidt Fødestedet for Fremtiden skal være Førgørgelsessted, saa vilde det jo være overflødig for mig yderligere at tage Ordet imod Lovforslagets Bestemmelser i denne Retning; men, da den høitærede Minister iforgaars saa stærkt hævdede det Berettigede i at vælge Fødestedet til fremtidigt Førgørgelsessted, baade som det i og for sig Fornuftige og fordi det i flere Henseender vilde være mere hensigtsmæssigt og bekvemt end at holde sig til det Bestaaende, har jeg dog troet, at det vilde være rigtigst af mig endnu en Gang at udtale min Anskuelse om dette Spørgsmaal overfor den høitærede Minister, og det ikke mindst fordi det forekommer mig, at den høitærede Minister ikke ganske har forstaaet mine tidligere Bemærkninger derom. Jeg tillod mig, da jeg første Gang havde Ordet, at gjøre gjældende, at der i og for sig ikke kunde ansøres nogen fornuftig Grund for at vælge Fødestedet til Førgørgelsessted, idet det naturlige Førgørgelsessted for et Individ var det Sted, som han ved frit Valg havde sluttet sig til, hvor han havde offret sine Kræfter, og hvor han havde udøvet sine kommunale Retigheder. Den høitærede Minister gjorde derimod gjældende, at Fødestedet dog i og for sig havde en fuld Berettigelse ved Siden af Opholdsstedet; men det forekom mig rigtigst, at han væsentlig støttede sin Godtgørelse heraf paa den Betragtning, at Fødestedet i Reglen ogsaa var

Opdragelsesstedet, og at det fremdeles i Reglen ogsaa blev Mandens fremtidige Opholdssted. I saa Tilfælde forekommer det mig imidlertid, at Vægten i Virkeligheden lægges paa Opholdsstedet og Opdragelsesstedet, og at Fødestedet i og for sig taber sin Betydning, idet det kun bevarer den, forsaavidt som det falder sammen med disse to første. Da jeg første Gang havde Ordet, tillod jeg mig at paastaa, at det ikke kunde støttes paa noget rigtig Princip nu at gaa over til Fødestedet som det trængende Indvids Førgørgelsessted, og at der heller ikke lod sig ansøre saa vægtige Hensigtsmæssighedsgrunde derfor, at det kunde forsvares at fravige det i og for sig kunde og rigtig Princip, at henvise Individet til Førgørgelse i hans frie Valgs Kommune, det vil sige den Kommune, han frit har sluttet sig til. Jeg gjennemgik kritisk de forskjellige Hensigtsmæssighedsgrunde, som ere ansøret i Regjeringens Forslag og i den saakaldte Fattigkommissions Betænkning, og jeg ansøret, at jeg kun havde fundet tre saadanne Grunde. Det var mig nu særdeles beroligende at høre af den ærede Minister, at jeg har været nøiagtig i mit Gjennemsyn, og at der i Virkeligheden ikke er og altsaa heller ikke kan ansøres flere Hensigtsmæssighedsgrunde for at gaa over til Fødestedet end disse tre tidligere af mig ansøret. Jeg skal ikke trætte Forsamlingen med atter vidtløftig at komme ind paa disse Hensigtsmæssighedsgrunde, jeg skal kun minde om, at den første var den, at Kommunerne bleve fri for en Del overflødigt Skriveri. Den høitærede Minister tillagde lige saa lidt som jeg denne Grund nogen særdeles Vægt. Den anden Grund var den, at man ved at gaa over til Fødestedet skulde undgaa eller i alt Fald væsentlig formindste den forargelige Mansøring med de Fattige eller dem, der true med at blive det, som nu finder Sted fra Kommunalbestyrelsernes Side, for at skyde Fattigførgørgelsespligten fra den ene Kommune over paa den anden, disse Mansørere, som jeg temmelig udførlig kom ind paa forrige Gang, og som vistnok ikke alene her i Salen, men allevegne have valet megen Førgørgelse. Jeg tillod mig imidlertid at gjøre opmærksom paa, at disse Mansørere, denne Anvendelse af Sindrigheid fra Kommunalbestyrelsernes Side paa at skyde Fattigbyrden fra den ene Kommune over paa den anden ingenlunde vilde være udelukkede ved at følge Lovforslagets Regler med de dertil knyttede Udtalelser. Ganske vist vilde Lumløbspladsen blive noget snevære, men med en god Villie og Flid vilde man vistnok have tilstrækkelig Plads endnu til at røre sig paa dette Gebet. Et meget æret Medlem, som havde Ordet efter den ærede Minister, og som sidder her lige over for, ansøret iforgaars, at, naar man gif over til Fødestedet som eneste Førgørgelsessted, vilde alle Spørgsmaal være saarene og klare, og alle disse Mansørere være udelukkede. Det er en fuldstændig Bildfarelse. Selv